

ΤΡΙΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΗΘΟΣ

Τό κείμενο αυτό όφείλεται σέ τρία παράλληλα γεγονότα πού διαδραματίστηκαν σέ διαφορετικές πόλεις τής Πατρίδας μας μέ διαφορετικούς πρωταγωνιστές από τήν πλευρά τών ύφισταμένων, αλλά μέ τούς ίδιους πρωταγωνιστές από τήν πλευρά τών προϊσταμένων. Οί προϊστάμενοι είναι έκπαιδευτικοί λειτουργοί καί τών τριών βαθμίδων τής έκπαιδύσεως καί οί ύφιστάμενοι είναι μαθητές καί σπουδαστές καί τών τριών βαθμίδων τής έκπαίδευσης. Καί τά τρία περιστατικά έγιναν γνωστά σέ μένα μέσα στήν περίοδο τών έορτών.

Στήν πρώτη περίπτωση σέ συζήτηση πού είχα μέ μία φοιτήτρια μου είπε γιά τήν έπιμονή Πανεπιστημιακών Καθηγητών καί Καθηγητριών νά έπιβάλουν στους φοιτητές τους τήν «Ρεπούσια» αντίληψη τής ιστορίας, καθώς καί άλλων θεμάτων πού σχετίζονται μέ θέματα πού άφορούν τήν παράδοσή μας καί τήν παράδοση τής Έκκλησίας μας. Είναι άριστεροί οί περισσότεροι από τούς Καθηγητές μας, μου είπε, οί όποιοι προσπαθούν νά μάς έπιβάλουν τίς άπόψεις τους. Ένοχλούνται δέ ιδιαίτερα όταν φοιτητής ή φοιτήτρια έχουν διαφορετική άποψη τήν όποία ύποστηρίζουν μέ έπιχειρήματα.

Έξήγησα στήν νεαρή φοιτήτρια ότι πολλοί από τούς άνωτέρω Καθηγητές όφείλουν τήν θέση τους εις τό ότι είναι παιδιά του κομματικού σωλήνα ή «πνευματικά» τέκνα ανθρώπων μέ συγκεκριμένες θέσεις άπέναντι στήν ιστορία οί όποιοι έξελέγησαν από έπιλεγμένες πλειοψηφίες έκλεκτόρων καί όχι γιά τήν έξαιρετική έπιστημοσύνη τους καί ότι ύπάρχουν καί μή έκλεγέντες όχι γιατί δέν ήσαν ικανοί αλλά γιατί ήταν έλεύθεροι. Αυτό δέν άφορᾶ μόνο μία σχολή, αλλά τίς περισσότερες. Έκλεκτοί έπιστήμονες μέ έξαιρετικά βιογραφικά έμειναν άπ' έξω καί έξελέγησαν άνθρωποι μέ πολύ ύποδεέστερα βιογραφικά, ως πνευματικοί καρποί έπιστημόνων μέ συγκεκριμένες άπόψεις.

Ἐν πάσει περιπτώσει αὐτό δέν εἶναι ἴσως τό μεγαλύτερο κακό. Πάντοτε καί σχεδόν σέ ὅλες τίς Σχολές δέν ἐξελέγοντο πάντα οἱ καλύτεροι. Τό πιό σημαντικό εἶναι ὅταν ἐνῶ θά πρέπει νά λειτουργοῦν ὡς ἐπιστήμονες λειτουργοῦν ὡς κομματικοί ἰνστρούχτορες θέλοντας νά ἐπιβάλουν συγκεκριμένη ἄποψη, ἡ ὁποία βέβαια ἀποβλέπει σέ συγκεκριμένους στόχους. Τό εἶδαμε αὐτό καθαρά καί στίς περίφημες ἐκπομές τοῦ ΣΚΑΪ γιά τό 1821 πού ἔβλεπε κανείς, ὑποτίθεται σοβαροῦς ἐπιστήμονες νά προσπαθοῦν νά διαστρέψουν τήν ἱστορική ἀλήθεια γιά νά περάσουν μιά ἄλλη ἄποψη, ἡ ὁποία ἀποβλέπει σέ συγκεκριμένους στόχους.

Τό Πανεπιστήμιο εἶναι ἕνας χῶρος ἐλευθέρας διακινήσεως τῶν ἰδεῶν καί ὄχι ἐπιβολῆς μιᾶς συγκεκριμένης ἄποψης καί μάλιστα μέ κίνδυνο στήν ἐξέλιξη ἀξιόλογων σπουδαστῶν. Μιά τέτοια συμπεριφορά ὅμως ἐπί τῆς οὐσίας ὑποβαθμίζει τήν Πανεπιστημιακή ἐκπαίδευση. Ἀξίζουν βέβαια συγχαρητήρια στούς φοιτητές καί τίς φοιτήτριες πού ἀντιστέκονται, πού ἔχουν προσωπικότητα καί σθένος νά ἔχουν τίς ἀπόψεις τους καθώς καί ἐπιχειρήματα πού τίς ὑποστηρίζουν, πού δέν εἶναι καιροσκόποι. Τό τίμημα τῆς ἐλευθερίας καί τῆς ἀξιοπρέπειας εἶναι πάντα βαρύ.

Τό δεύτερο περιστατικό ἀφορᾶ μαθήτρια λυκείου πού ἀντιμετωπίζει τήν ἴδια συμπεριφορά ἀπό καθηγήτριά της, ἡ ὁποία ὅταν βλέπει ὅτι ἡ μαθήτριά της ὑποστηρίζει τίς θέσεις της μέ ἐπιχειρήματα καταφεύγει στήν εἰρωνία, ἴσως γιά νά γελοιοποιήσει τήν μαθήτριά της στούς συμμαθητές της. Ἡ μαθήτρια ὅμως τυχαίνει νά ἔχει προσωπικότητα.

Καί ἐδῶ τό ἐρώτημα παραμένει τό ἴδιο. Μπορεῖ νά θεωρεῖται ἐκπαιδευτικός ἐκεῖνος ἢ ἐκείνη πού πρῶτον δέν σέβονται τήν προσωπικότητα τοῦ μαθητῆ ἢ τῆς μαθήτριάς τους καί δεύτερον δέν εἶναι σέ θέση νά διαχειριστοῦν μιά ἄλλη ἄποψη τῶν μαθητῶν τους; Ἕνας τέτοιος ἐκπαιδευτικός δέν εἶναι ἄραγε ἀποτυχημένος καί ἀκατάλληλος γι' αὐτή τήν θέση; Πῶς ἀλήθεια θά διαμορφωθεῖ ἡ

υπεύθυνη και έλεύθερη προσωπικότητα του μαθητή όταν, ακόμη και επί ποινή χαμηλού βαθμού, πρέπει να αποδεχθεί την άποψη του εκπαιδευτικού; Περιποιεί επίσης τιμή για τον εκπαιδευτικό ή σιωπή των άλλων μαθητών όχι γιατί συμφωνούν με τον καθηγητή ή την καθηγήτριά τους, αλλά για να πάρουν βαθμό. Μέ αυτό τον τρόπο διαμορφώνονται υγιείς και έλεύθερες προσωπικότητες;

Τό τρίτο περιστατικό άφορᾶ μαθητή της στοιχειώδους εκπαιδεύσεως εκεί όπου ο λόγος του δάσκαλου ή της δασκάλας είναι αúθεντία για τό μικρό μαθητή. Όταν λοιπόν μία δασκάλα διδάσκει τούς μαθητές της ότι δέν υπάρχει Θεός και ότι όλα θά τά λύσει ή έπιστήμη και όσα ακόμη δέν έχει λύσει θά τά λύσει στό μέλλον, δέν κάνει άραγε κατάχρηση έξουσίας και μάλιστα μέ ψευδή έπιχειρήματα σέ μία έποχή μάλιστα πού ο πατέρας του ανθρώπινου γονιδιώματος Kollins, πρώην άγνωστικιστής γράφει τό βιβλίο του μέ τίτλο: **«Τό ανθρώπινο γονιδίωμα ή τό σχέδιο του Θεού πού έφτιαξε τον άνθρωπο»**; Καρπός της έπιστημονικής γνώσης της είναι ή διδαχή στους νεαρούς μαθητές της ή **ή έπιβολή** μιᾶς παρωχημένης κομματικής αντίληψης; Μιά τέτοια συμπεριφορά συνιστᾶ άξιο εκπαιδευτικό λειτουργό πού ή Πολιτεία, και στήν προκειμένη περίπτωση οί γονεῖς της εμπιστεύονται τά παιδιά τους για να τά μορφώσει ή να τά παραμορφώσει; Βέβαια τά μικρά παιδιά θά μεγαλώσουν, θά δοϋν τον κόσμο και την ζωή, θά δοκιμαστοϋν και θά καταλάβουν πόσο ανεπαρκή δάσκαλο ή δασκάλα είχαν.

Πρέπει να πω ότι γνώρισα στή ζωή μου και άθεους καθηγητές πού όμως είχαν σεβασμό στήν διαφορετική τοποθέτηση των παιδιών και της οικογενείας τους. Κί όταν ένας τέτοιος μαθητής πού έχασε τον πατέρα του και ήταν άπαρηγόρητος είχε καθηγητή ένα τέτοιο άνθρωπο, ο συγκεκριμένος Καθηγητής είχε τό θάρρος, μά περισσότερο από τό θάρρος την τιμιότητα να πει στον μαθητή του: **«Έμένα ξέρεις τίς άπόψεις μου, γιατί δέν πηγαίνεις στον πάτερ να**

μιλήσεις μαζί του»; Καί ὁ μαθητής ἦλθε σταλμένος ἀπό τόν ἄθεο, κατά τήν τότε δήλωσή του, πλήν ὅμως τίμιο καθηγητή του.

Αὐτό πού τελικά θέλω νά πῶ εἶναι ὅτι τέτοια φαινόμενα εἶναι φαινόμενα παρακμῆς προσωπικῆς καί παρακμῆς τῆς ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας καί φανερώνουν τό «ἐπιστημονικό» ἐπίπεδο ἐνίων λειτουργῶν τῆς ἐκπαιδεύσεως ἀλλά καί τίς «παιδαγωγικές» τους γνώσεις ἢ καλύτερα τήν παιδαγωγική του.

Ὁ Σισανίου καί Σιατίστης Παῦλος